

Arrest

nr. 268 131 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders: X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij bent geboren op 5 november 2008 in San Salvador. Aldus ben je minderjarig. Je hebt de Salvadoraanse nationaliteit. Jouw moeder (...) en jouw stiefvader (...) verblijven eveneens in België, net als jouw minderjarige halfzus Kaelly Dyane (...), je minderjarige stiefzus (...) en een zus van je moeder, (...).

Op 22 oktober 2019 diende jouw moeder een eerste verzoek om internationale bescherming in België in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Ook jouw stiefvader en tante dienden op die dag een eerste verzoek om internationale bescherming in in België.

Jouw stiefvader verklaarde dat de bende 18 hem als taxichauffeur had benaderd op 5 september 2019 om geld af te persen. Hij weigerde, waarna hij hardhandig aangepakt werd door de bende. Het was pas toen er een politiewagen de plaats van het incident naderde, dat de bendeleden hem met rust lieten en wegliepen. Nadat jouw stiefvader bebloed thuis gekomen was, vluchtten jullie diezelfde avond nog naar zijn grootmoeder die in een naburige kolonie woonde. Daar bleven jullie wonen tot jullie vertrek op 13 oktober 2019.

Op 17 december 2020 weigerde het CGVS jouw moeder en stiefvader zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Aan het incident van 5 september 2019 kon immers geen geloof worden gehecht, noch aan de benaderingen van de bende die aan het incident voorafgingen noch aan de oproepen die daarop volgden. De veiligheidssituatie in jouw land van herkomst noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Jouw ouders dienden een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en op 7 juni 2021 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 24 juni 2021 diende jij een verzoek om internationale bescherming in jouw naam in. Je verklaarde daarin dat je je land bent ontvlucht omwille van de bedreiging die je stiefvader kreeg van de bende 18 en niet naar El Salvador kan terugkeren uit vrees dat de bende 18 jou en je familieleden zou vermoorden.

Ter staving van jouw verzoek legde je volgende documenten neer: een kopie van je geboorteakte, een brief van je school in België van 29 juni 2021 en een attest van een psychologe van 1 juli 2021.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Je bent immers minderjarig. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in de aanwezigheid van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Je legt een brief van jouw psycholoog, A. Van Ruymbeke, dd. 1.07.2021, neer waarin gesteld wordt dat jij bij haar op consultatie gaat omdat je last hebt van stress en moeilijkheden hebt om te slapen en te eten. Deze brief toont niet aan dat jij niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens nergens dat jij niet in staat was coherente verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die jouw moeder en stiefvader aanhaalden ter staving van hun eerste verzoek, waarvoor de beslissing definitief is. Jij bevestigt uitdrukkelijk dat je om dezelfde redenen als jouw moeder en stiefvader El Salvador hebt verlaten. Je herhaalt dat je stiefvader op een avond tot bloedens toe geslagen werd door bendeleden van de 18 en jullie vervolgens uit vrees voor erger naar je stiefvaders grootmoeder vluchtten (CGVS, p. 9-11). Al deze elementen werden reeds door jouw moeder en stiefvader aangehaald in hun eerste verzoek om internationale bescherming (zie beslissingen toegevoegd aan het administratieve dossier). Het CGVS kan dan ook om dezelfde reden niet besluiten dat er in jouw hoofde elementen zijn die wijzen op een geponde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Er werden geen andere elementen aangebracht tijdens jouw verzoek die een nieuw licht konden werpen op jullie verklaringen. De documenten die je voorlegde in het kader van jouw verzoek bevatten evenmin dergelijke elementen. Jouw geboorteakte heeft enkel betrekking op jouw identiteit en nationaliteit – elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. Het attest dat uitgaat van de leerkrachten van jouw school in België stelt dat je lijdt onder de situatie waarin je familie verkeert en stress ervaart, waardoor je vaak afwezig bent geweest en je examens niet kon afleggen. De leerkrachten vinden dat je nood hebt aan zekerheid en een betere omkadering zodat je je beter kan ontwikkelen. Ook het attest van de psycholoog wijst erop dat je stress hebt ervaren en hiervoor hulp professionele hulp zocht. Hierover verklaar je dat je 2 à 3 keren naar de psycholoog ging omdat je zwaar getroffen was door het feit dat je mama en stiefvader een negatieve beslissing hadden gekregen (CGVS, p. 6-7). Met betrekking tot de beoordeling van de situatie waarin jij bij terugkeer te El Salvador dreigt terecht te komen als gevolg van jouw psychologische problemen, moet worden gesteld dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Voor de beoordeling van medische elementen dien je je bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat je louter en alleen op basis van jouw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Je hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats jouw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop je je beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, “van de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur” en van artikel 24 van “*het Handvest van de grondrechten*”.

2.2. Verzoekende partij, in het kader van onderhavig beroep wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2021, getiteld “*niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)*”, waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

2.3. Luidens artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt “*Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.*”

De ouders van verzoekende partij dienden eerder een verzoek om internationale bescherming in. Hun eerste verzoek werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 255 664 van 7 juni 2021 omdat aan hun asielerlaas, met name het feit dat zij door bendes worden gevisieerd, geen geloof kan worden gehecht.

2.4. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werden genomen, bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt o.a.: “*De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt*

dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.5. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.6. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoekende partij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt op pertinente gronden gesteld: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.*

Je bent immers minderjarig. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in de aanwezigheid van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Je legt een brief van jouw psycholoog, A. Van Ruymbeke, dd. 1.07.2021, neer waarin gesteld wordt dat jij bij haar op consultatie gaat omdat je last hebt van stress en moeilijkheden hebt om te slapen en te eten. Deze brief toont niet aan dat jij niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens nergens dat jij niet in staat was coherente verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die jouw moeder en stiefvader aanhaalden ter staving van hun eerste verzoek, waarvoor de beslissing definitief is. Jij bevestigt uitdrukkelijk dat je om dezelfde redenen als jouw moeder en stiefvader El Salvador hebt verlaten. Je herhaalt dat je stiefvader op een avond tot bloedens toe geslagen werd door bendeleden van de 18 en jullie vervolgens uit vrees voor erger naar je stiefvaders grootmoeder vluchtten (CGVS, p. 9-11). Al deze elementen werden reeds door jouw moeder en stiefvader aangehaald in hun eerste verzoek om internationale bescherming (zie beslissingen toegevoegd aan het administratieve dossier). Het CGVS kan dan ook om dezelfde reden niet besluiten dat er in jouw hoofde elementen zijn die wijzen op een geponde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Er werden geen andere elementen aangebracht tijdens jouw verzoek die een nieuw licht konden werpen op jullie verklaringen. De documenten die je voorlegde in het kader van jouw verzoek bevatten evenmin

dergelijke elementen. Jouw geboorteakte heeft enkel betrekking op jouw identiteit en nationaliteit – elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. Het attest dat uitgaat van de leerkrachten van jouw school in België stelt dat je lijdt onder de situatie waarin je familie verkeert en stress ervaart, waardoor je vaak afwezig bent geweest en je examens niet kon afleggen. De leerkrachten vinden dat je nood hebt aan zekerheid en een betere omkadering zodat je je beter kan ontwikkelen. Ook het attest van de psycholoog wijst erop dat je stress hebt ervaren en hiervoor hulp professionele hulp zocht. Hierover verklaar je dat je 2 à 3 keren naar de psycholoog ging omdat je zwaar getroffen was door het feit dat je mama en stiefvader een negatieve beslissing hadden gekregen (CGVS, p. 6-7). Met betrekking tot de beoordeling van de situatie waarin jij bij terugkeer te El Salvador dreigt terecht te komen als gevolg van jouw psychologische problemen, moet worden gesteld dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Voor de beoordeling van medische elementen dien je je bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat je louter en alleen op basis van jouw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Je hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats jouw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop je je beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele

bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal aldus vast en oordeelt hij dat er in het kader van haar verzoek om internationale bescherming door verzoekende partij geen eigen feiten zijn aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te ontkrachten of weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel manifest in gebreke blijft. Zij gaat immers niet of nauwelijks *in concreto* in op de motieven in de bestreden beslissing, doch beperkt zich louter tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek en hoofdzakelijk het verwijzen naar algemene landeninformatie, waarmee zij echter geen afbreuk doet

aan of een ander licht werpt op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en gevolgtrekkingen.

Verzoekster geeft te kennen dat de vrees voor vervolging zowel vanuit het standpunt van de moeder als vanuit het standpunt van het kind moet worden bekeken en verwijst derhalve naar het feit dat zij onder stress is en het idee naar El Salvador te moeten terugkeren niet meer aankan. Ook wijst verzoekster erop dat haar leerkrachten benadrukken dat zij sterk door de actuele situatie van haar familie is geaffecteerd en dat zij een psycholoog raadpleegt wegens problemen rond stress en slaapstoornissen.

Zoals gesteld in de bestreden beslissing legt verzoekende partij een brief van haar psycholoog, A. Van Ruymbeke, neer waarin aangegeven wordt dat zij bij haar op consultatie gaat wegens stress en moeilijkheden om te slapen en te eten. Deze brief toont echter niet aan dat verzoekster niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens nergens dat zij niet in staat was coherente verklaringen af te leggen. Verzoekende partij toont met haar algemeen betoog het tegendeel niet aan.

Ook werd terecht vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal bleek dat haar eigen verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die haar moeder en stiefvader aanhaalden ter staving van hun eerste verzoek, waarvoor de beslissing definitief is. Al de door verzoekster aangehaalde elementen in haar eigen verzoek werden reeds door haar moeder en stiefvader aangehaald in hun eerste verzoek om internationale bescherming, waarvan de Raad bij arrest nr. 255 664 van 7 juni 2021 de ongeloofwaardigheid van hun problemen met de bende 18 bevestigde.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat zij wel degelijk voldoende de kans heeft gekregen haar motieven inzake haar vrees voor vervolging en het lopen van een risico op ernstige schade uiteen te zetten. Ook blijkt dat verzoekende partij niet alleen bevraagd werd naar de motieven van haar moeder en stiefvader, maar ook dat zij herhaaldelijk en uitdrukkelijk bevraagd werd naar haar eigen motieven en redenen. Het persoonlijk onderhoud werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en heeft plaatsgevonden in de aanwezigheid van verzoeksters advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen, hetgeen ook is gebeurd. Ook werd er bij de beoordeling van verzoeksters verklaringen rekening gehouden met haar jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in haar land van herkomst.

Verzoekster kan dan ook niet ernstig voorhouden dat er *in casu* geen rekening werd gehouden met haar hoedanigheid als kind of dat er ter zake geen individueel, objectief en nauwkeurig onderzoek is gebeurd.

Met betrekking tot de door verzoekster neergelegde documenten en haar psychologische problemen oordeelde de commissaris-generaal terecht als volgt: *“Er werden geen andere elementen aangebracht tijdens jouw verzoek die een nieuw licht konden werpen op jullie verklaringen. De documenten die je voorlegde in het kader van jouw verzoek bevatten evenmin dergelijke elementen. Jouw geboorteakte heeft enkel betrekking op jouw identiteit en nationaliteit – elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. Het attest dat uitgaat van de leerkrachten van jouw school in België stelt dat je lijdt onder de situatie waarin je familie verkeert en stress ervaart, waardoor je vaak afwezig bent geweest en je examens niet kon afleggen. De leerkrachten vinden dat je nood hebt aan zekerheid en een betere omkadering zodat je je beter kan ontwikkelen. Ook het attest van de psycholoog wijst erop dat je stress hebt ervaren en hiervoor hulp professionele hulp zoekt. Hierover verklaar je dat je 2 à 3 keren naar de psycholoog ging omdat je zwaar getroffen was door het feit dat je mama en stiefvader een negatieve beslissing hadden gekregen (CGVS, p. 6-7). Met betrekking tot de beoordeling van de situatie waarin jij bij terugkeer te El Salvador dreigt terecht te komen als gevolg van jouw psychologische problemen, moet worden gesteld dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Voor de beoordeling van medische elementen dien je je bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”*

Hieruit blijkt dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat verzoekende partij aanhaalt in het verzoekschrift, wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoeksters psychologische problemen en wat een terugkeer op dat vlak bij haar teweeg zou brengen.

Verzoekster beperkt zich louter tot het verwijzen naar het standpunt van haar leerkrachten en haar psychologische problemen doch werpt hiermee geen ander licht op voormelde vaststellingen.

Verzoekster citeert vervolgens haar verklaringen die zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgelegd met betrekking tot de toegang tot de school en stelt dat de toegang tot de school een fundamenteel recht is, dat zij als kind tot een specifieke sociale klasse behoort, dat de kinderen op weg naar school gevisieerd zijn en dat zij heeft uitgelegd dat zij niet meer naar school durfde.

De Raad stelt vast dat uit de door verzoekster geciteerde verklaringen enkel blijkt dat zij stelde niet meer naar school te kunnen gaan omwille van de door haar en haar moeder en stiefvader aangehaalde problemen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), die evenwel reeds in het kader van het verzoek om internationale bescherming van haar moeder en stiefvader ongeloofwaardig werden bevonden.

Waar zij in haar verklaringen erop wijst dat er op school veel bendeleden rondhangen met hun pistolen en dat het hier veel vrijer is om te gaan studeren, brengt zij geen concreet en persoonlijk element naar voor.

Waar verzoekster erop wijst dat dit element geen deel uitmaakte van het onderzoek van verzoeksters moeder en aldus een nieuw element uitmaakt, wordt erop gewezen dat conform artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, wordt vermoed dat verzoeksters moeder, die een verzoek om internationale bescherming indiende dit verzoek eveneens indiende namens de haar vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie zij het ouderlijk gezag uitoefent en aldus ook namens verzoekster. Met het betoog dat dit element geen deel uitmaakte van het onderzoek van verzoeksters moeder gaat zij dan ook voorbij aan het vermoeden dat haar moeder en stiefvader hun verzoek om bescherming evenzeer namens haar hebben ingediend. Dat verzoeksters moeder en stiefvader in hun relazen geen afzonderlijke elementen aanbrachten die in hoofde van hun minderjarige kinderen zouden kunnen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging en risico op ernstige schade kan enkel aan hen aangerekend worden, waardoor de ernst van deze vrees wordt gerelativeerd. Immers, van verzoeksters moeder en stiefvader, die beweren te vrezen voor hun leven en vrijheid en dat van hun kinderen en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van hun verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengen dit reeds van bij aanvang van de procedure, daar op hen de verplichting rust om hun volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure.

De algemene informatie die verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt over het risicoprofiel en de problematische situatie van kinderen in El Salvador gelet op de aanwezige bendes volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hiertoe in gebreke. De persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is immers determinerend om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat een verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekster nog wijst op het gebrek aan bescherming door de autoriteiten, het gevaar dat zij loopt bij terugkeer omwille van haar verblijf in het buitenland en het algemeen geweld in El Salvador en hiertoe citeert uit diverse rapporten en artikels, herneemt zij in wezen opnieuw het algemeen betoog dat haar moeder en stiefvader ontwikkelden in het kader van hun beroep bij de Raad naar aanleiding van hun eerste verzoek om bescherming dat gelet op artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, ook op verzoekster betrekking had en dat overigens reeds beoordeeld werd in 's Raads arrest nr. 255 664 van 7 juni 2021.

2.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoekende partij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart

verzoek rechtvaardigt, nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.8. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF